

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้ อ.เกาะสมุย ที่พูดโดยผู้พูดอายุมาก (60-70 ปี) และผู้พูดอายุน้อย (10-20 ปี) ในทั้ง 7 ตำบลของอำเภอเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี ได้แก่ ตำบลลิปะน้อย คลังงาม อ่างทอง มะเร็ต หน้าเมือง บ่อผุด และแม่น้ำ

ผู้วิจัยเลือกจุดเก็บข้อมูลตำบลละ 1 หมู่บ้าน ซึ่งประชากรที่ผู้วิจัยสัมภาษณ์ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นหมู่บ้านที่ใช้ภาษาเกาะสมุยในชีวิตประจำวันและเหมาะสมที่จะเป็นตัวแทนของตำบลนั้นๆ ผู้วิจัยกำหนดจำนวนผู้บอกภาษาจุดละ 6 คน ประกอบด้วย ผู้พูดอายุมาก จำนวน 3 คน และผู้พูดอายุน้อย จำนวน 3 คน รวมจำนวนผู้บอกภาษาทั้งสิ้นในงานวิจัยนี้จำนวน 42 คน คำที่ใช้เป็นคำทดสอบ ประกอบด้วยคำพยางค์เดียว 15 คำ มีคำพยางค์เป็น 9 คำ ได้แก่ ขา ตา ทา ข่า ป่า ท่า ผ้า ป้า ท้า คำพยางค์ตายสระเสียงยาว 3 คำ ได้แก่ ขาด ปาด ทาบ และคำพยางค์ตายสระเสียงสั้น 3 คำ ได้แก่ ขัด ปัด ทับ คำเหล่านี้เป็นตัวแทนของคำที่ปรากฏในช่องต่างๆ ของกล่องวรรณยุกต์ (William J. Gedney, 1972) ในการเก็บข้อมูลผู้วิจัยนำคำเหล่านี้มาสร้างเป็นรายการคำ แต่ละคำปรากฏ 10 ครั้ง โดยสลับที่ไม่ให้มีคำเดียวกันอยู่ในลำดับต่อกัน ผู้วิจัยแสดงบัตรคำให้ผู้บอกภาษาออกเสียงและบันทึกเสียงไว้ ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์ระบบวรรณยุกต์ด้วยวิธีการฟัง และวิเคราะห์สัทลักษณะของวรรณยุกต์โดยวิธีการทางกลศาสตร์ ด้วยโปรแกรม Praat version 4.4.13 และใช้โปรแกรม Microsoft Excel Version 5.1 แปลงผลให้เป็นกราฟเส้น

ผลการวิจัยพบว่า ระบบวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นใต้อำเภอเกาะสมุยที่พูดโดยผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุ ในทุกตำบล เป็นระบบวรรณยุกต์เดียวกัน ประกอบด้วยวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง จากการวิเคราะห์สัทลักษณะของวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้ที่พูดที่อำเภอเกาะสมุย พบว่า ภาษาไทยถิ่นใต้อำเภอเกาะสมุยที่พูดโดยผู้ที่มีอายุต่างกันในแต่ละตำบล มีสัทลักษณะของวรรณยุกต์ไม่แตกต่างกัน อีกทั้งไม่มีการแปรของสัทลักษณะของวรรณยุกต์ตามถิ่นที่อยู่ของผู้พูดในทั้งสองรุ่นอายุ

The aim of this thesis is to compare the tone system and the phonetic characteristics of tones in the Southern Thai dialect of Samui island spoken by two groups of speakers - the older group (60-70 years old) and the younger group (10-20 years old) - in the seven tambons of Samui island in Suratthani province i.e. Lipa Noi, Taling Ngam, Ang Thong, Maret, Na Muang, Bo Phut, and Mae Nam.

The researcher asked a number of people in each tambon to select a village where its inhabitants still speak the original dialect of Samui island. The village that received the highest number of votes was selected as the study location for that tambon. At each location six informants -3 per age group- were interviewed. There are altogether 42 informants in this study. 15 test words, all of which are monosyllabic, were used - 9 live syllables: khaaA1, taaA23, thaaA4, khaaB1, paaB23, thaaB4, phaaC1, paaC23, and thaaC4, 3 long checked syllables: khaatDL1, paatDL23, thaapDL4, and 3 short checked syllables: khatDS1, patDS23, and thapDS4. They were chosen as representatives of the words that appear in the tone box (William J. Gedney, 1972). A wordlist consisting of 10 tokens of each word was compiled. No two tokens of the same word appear together on the list. Pictures were shown to elicit these words and recording was made. The data were analyzed auditorily to obtain the tone system of each informant. The phonetic characteristics of the tones were analyzed acoustically using Praat version 4.4.13 and Microsoft Excel version 5.1 was used to produce line graphs.

The study shows that the tone system of the Southern Thai dialect of Samui island is the same for both age groups in all of the tambons. It consists of 6 tones. The phonetic characteristic of each tone is similar in all speakers. It can be concluded that the tone system and the phonetic characteristics of all tones of every tambon of the Southern Thai dialect of Samui island do not vary either by age group or by location.